

les homines debent distinguere inter peccatum originale, & creaturam. Comment. in c. 4. & 25. Genes.

151. Et si vel maximè interdū de Naturæ nostræ transmutatione verba facit Lutherus: quid tamen hac loquendi formulâ velit, haud dissimulat, ita in commentario suo in cap. 3. Genesios inter iustitiam originalem, & naturam ipsam distinguens, ut illam quidem amissam, hanc verò & membra hominis quoad substantiam eadem mansisse, disertissimè testatur: Verba Lutheri ad verbum sic habent: porro hæc omnia probant, originalem iustitiam fuisse de naturâ hominis. Eâ autem per peccatum amissâ, manifestum est, Naturalia non mansisse integra, sicut Scholastici delirant. Sicut enim Naturæ hominis fuit, incedere nudum, plenum fiduciâ & securitate erga DEVM, & sic placere DEO & hominibus: Ita nunc post peccatum sentit homo, hanc nuditatem innocentis naturæ displicere DEO, sibi & omnibus creaturis; ideo parat perizoniata, & tegit Corpus. Hæc an non est NATURÆ IMMUTATIO? MANET quidem NATURA, sed multis modis CORRUPTA: Siquidem fiducia erga DEVM amissa est, & Cor plenum est diffidentiâ, metu, pudore. Sic MANENT IN NATURÆ MEMBRA EADEM; sed quæ antea nuda cum gloriâ
M 5 conspi-